

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγ. Θεοδώρου του Τήρωνος

4524, Μοναχρούλλι, Λεμεσός

«Ο ΤΗΡΩΝ»

Έτος 4ο Τεύχος Αρ.1 – Αύγουστος 2010

<http://o-tiron.blogspot.com>

+ Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής: Ένας σύγχρονος Άγιος
+ Ιωσήφ ο Ησυχαστής ως συνεχιστής του μοναχικού
πολιτεύματος + Πνευματικός Αγώνας
+ Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με
+ Η αμέλεια, ο ακοίμητος κίνδυνος του πιστού

Γέρων Ιωσήφ ὁ Ἡσυχαστής: Ἐνας σύγχρονος ἅγιος

Πενήντα ολόκληρα χρόνια κύλησαν ἀπὸ τῆς Οσίας τελευτῆς τοῦ Αἰμνήστου Ιωσήφ τοῦ Ησυχαστοῦ. Εἶναι ικανά αὐτά τα χρόνια γιὰ νὰ ἀποφανθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἐπισήμως περὶ τῆς Ἀγιότητος του;

Ἡ Ἐκκλησία προκείμενου νὰ ἀνακηρύξει ἓνα μέλος τῆς ὡς Ἅγιο στηρίζεται σὲ δύο σκέλη: α. Προ τοῦ Θανάτου καὶ β. Μετὰ θάνατον.

Αναφορικῶς με τὸν αἰμνήστον Γέροντα Ιωσήφ ἀπαντοῦν ἓνα πλήθος σημείων τόσο ἐν τῇ ζωῇ, ὅσο καὶ μετὰ θάνατον, ὅπου χαρακτηρίζουν ἓνα μέγαν Ἅγιο μέσα εἰς τὸν χορὸ τῶν οσίων. Ἐχομε πάρα πολλές ἀμεσες καὶ ἔμμεσες ζωντανές μαρτυρίες ἀπὸ τὰ πνευματικά τέκνα του.

Ζωντανότερη μαρτυρία ἀπ' ὅλες εἶναι ἡ αὐτοβιογραφία του, ἡ ὁποία σώζεται σὲ μιὰ σπουδαία συλλογὴ ἐπιστολῶν του, με νουθεσίες πρὸς τὰ τέκνα του, τὴν ὁποίαν φιλοπόνως ἐξέδωκε πρὸ ἐτῶν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου (Ἐκφρασις μοναχικῆς ἐμπειρίας).

Ακόμα μεταξύ τῶν πολλῶν μαρτυριῶν ἔχει περιέλθει πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς φῶς ἡ βιογραφία του, ἀπὸ τὸν γνωστὸν λόγιον γέροντα Ιωσήφ βατοπαιδινόν, ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτά μέλη τῆς συνοδείας του.

Πρόσφατα ἐξεδόθη περισπούδαστον ἔργον με ζωντανές μαρτυρίες ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ γέροντας μου Ιωσήφ ὁ Ησυχαστής» ἀπὸ ἓνα ἄλλον ἐκλεκτὸν τέκνον τοῦ προηγούμενου Ἱεράς μονῆς Φιλοθέου Ἀρχιμ. Εφραίμ καὶ νυν κοινοβιάρχην ἐν Ἀμερικῇ πολλῶν Ἱερῶν μονῶν οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν κατὰ τὸν τύπον ὅπου παρέλαβεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον γέροντα τοῦ Ιωσήφ.

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται μποροῦν νὰ ἐντρυφήσουν εἰς τὰ ὡς ἄνω ἱερὰ συγγράμματα. Ὅσον το κατ' ἐμὲ ὁ χώρος μου ἐπιτρέπει μόνον ἐλάχιστα σταχυολογήματα ἐνδεικτικά ἀλλὰ καὶ ἀποδεικτικά στοιχεῖα ἐνὸς Ἀγίου.

Εξ' ὅσον ἀκουσα ἀπὸ τὸ ἀψευδὲς στόμα ἐνὸς ἄλλου Ἀγίου τοῦ συνασκητοῦ του, γέροντος Ἀρσενίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν αἰμνήστον γέροντα μου Παπαχαράλαμπο, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὅσα ζωντανά μας ἀναφέρει ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἐπιστολὰς του μαθαίνουμε καὶ τὰ ἐξῆς: ἐπὶ τριάντα ολόκληρα χρόνια ζοῦσαν με τὸν γέρο Ἀρσένιο ξυπόλιτοι καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ τὴν παγωμένη κορυφή τοῦ Ἄθωνα χωρὶς θερμάστραν ολόκληρον τὸν χειμῶνα. Γιὰ νὰ θερμανθοῦν προέβαιναν σὲ πλήθος γονυκλισιῶν μέχρις ὅτου θερμανθεῖ ὀλίγον τὸ σῶμα ἀλλὰ περισσότερο ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου πνεύματος. Ὅσον γιὰ προσευχὴ ὁ κανόνας ἦταν παντοτινὴ ἀγρυπνία πρὶν ἀπὸ τὴν δύση τοῦ ἡλίου καὶ τερματιζόταν μετὰ τὴν ἀνατολή.

Ἀν καταπιανόμενον με τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματος ἱλιγγία ὁ νοῦς ἀκόμα καὶ ὑπερκόσμιος ὅταν διαβάσει τὰ ἴδια λόγια τοῦ γέροντος πρὸς ἐνίσχυση τῶν τέκνων του: «ἐξ ολόκληρες ὥρες (καθημερινά) δὲν ἐσυγχῶρουν τὸν νοῦν νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν καρδίαν».

Τριάντα ολόκληρα χρόνια ζούσαν με ξηροφαγίαν κυρίως παξιμάδι και μονοφαγίαν όλον το έτος. Σαββατοκυριακό έτρωγαν και ότi άλλο ετύγγανε εκτός από κρέας, όμως και πάλι άπαξ (μονοφαγία).

Πως να παρασιωπίσω τα περί αγνείας και περί σωφροσύνης όπου ύστερα από μαρτυρική πάλη σώμα με σώμα με το δαιμόνιο της πορνείας εξήλθεν νικητής εις το άνθος της ηλικίας 32-33 ετών αποκτήσας τελείαν απάθειαν και ακηνισίαν προς τα πάθη της σαρκός.

Εαν είπω περί σκληραγωγίας καθώς ο ίδιος μαρτυρεί επί ολόκληρα χρόνια δεν κατεκλήθει σε στρώμα αλλά ύστερα από την ολονύκτια κοπιαστική αγρυπνία ελάμβαναν ομού με τον συνασκητή του Αρσένιον ολίγον ύπνον καθημένοι σε σκαμνάκι ή σε στασίδι της εκκλησίας.

Οι νόμιμοι αυτοί και μαρτυρικοί αγώνες επόμενο ήταν να αποφέρουν πλούσιους τους καρπούς του Αγίου πνεύματος. Από μαρτυρίες των τέκνων του αλλά και από την αυτοβιογραφία του εξάγουμεν ότi πολύ νωρίς απέκτησε χάρισμα προορατικό αλλά και θαυματουργικό.

Ο αείμνηστος ευλαβέστατος μοναχός Δαυίδ Αγιοπαυλίτης μου ανέφερε ο ίδιος: «ο παππούς σας Ιωσήφ είναι μεγάλος Άγιος. Κάποτε είχα ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα, πήγα στη Αγία Άννα να τον συναντήσω. Από μακριά ακόμα είπε στον π. Αθανάσιον «τρέξε ν' ανοίξεις του π. Δαυίδ έχει μεγάλη ανάγκη» όχι μόνο προείδεν την έλευση μου αλλά και επέστρεψα θεραπευμένος από το πάθος μου και γεμάτος ψυχική αγαλλίαση».

Άλλοτε μαρτυρεί ότi αγρυπνώντας με το γέρο Αρσένιο εφάνησαν εμπρός του τρία ολόλευκα παιδάκια όπου τον ευλογούσαν και συνάμα έψαλλαν «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε Χριστόν ενεδύσασθε αλληλούλια.

Άλλοτε πάλι πνιγμένος κυριολεκτικά από αόρητους πειρασμούς του ενεφανίσθει ο Κύριος Ιησούς πάνω εις τον σταυρόν καρφωμένος ματωμένος όπως τον εσταυρωσαν οι ιουδαίοι και ήκουσε φωνή «Είδε πόσα υπέφερα εγώ για σένα».

Τα ανωτέρω ελάχιστα αυτά σταχυολογήματα αφορούν την επί γης διαγωγή του οσίου. Όσον το μετά θάνατον πρώτον και αψευδέστατον σημείον Αγιότητος είναι η πάντερπνος ευωδία των ιερών του λειψάνων και ιδίως της χαριτοβρύτου κάρας του αλλά και ένα πλήθος θαυμάτων από μαρτυρίες τόσοι μοναχών όσον και λαϊκών αδελφών μας θεωρούνται ικανές αψευδέστατες αποδείξεις ότi ο αείμνηστος Ιωσήφ ο ησυχαστής στην συνείδηση και την καρδιά του πιστού λαού μας είναι ένας μεγάλος σύγχρονος Άγιος.

Να έχουμε την ευχή του Αμήν.

Μοναχός Ιωσήφ Διονυσιάτης

Πηγή: Περιοδικό «ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ», έκδοση, Ι.Μ. Λεμεσού

Ιωσήφ ο Ησυχαστής ως συνεχιστής του μοναχικού πολιτεύματος

Ο Μοναχός συνεχίζει το έργο του μάρτυρα. Με το τέλος των διωγμών οι μοναχοί αποδεικνύονται οι νέοι χαρισματούχοι, οι οποίοι απαρνούμενοι τον κόσμο εγκαινιάζουν μια διαρκή και ασταμάτητη μαρτυρική ζωή. Αναφέρεται στο βίο του Μεγάλου Αντωνίου, ότι παρά τη θερμή του επιθυμία δεν αξιώθηκε να μαρτυρήσει. Έτσι αναχωρεί για την έρημο, υποβάλλοντας στον εαυτό του ένα άλλο «αιματηρό» μαρτύριο, αυτό της συνειδήσεως. Με το μαρτύριο αυτό, οι μοναχοί κάθε εποχής επιζητούν και στοχεύουν στην «εν Χριστώ τελείωσή τους».

Στην παράδοση της Εκκλησίας μας το μαρτύριο του αίματος εθεωρήθη ισάξιο του μυστηρίου του Βαπτίσματος. Παρόμοια και η μοναχική πολιτεία με το συνεχές μαρτύριο της συνειδήσεως εθεωρήθη δεύτερο βάπτισμα. Στο μαρτύριο του αίματος μπορούσε να οδηγηθεί ο κάθε πιστός, κάποτε κατά τρόπον υποχρεωτικό. Στο μαρτύριο της συνειδήσεως απαιτείται ελεύθερη και ενσυνειδητή συγκατάθεση, γιατί, όπως μας διαβεβαίωσε ο Χριστός «ου πάντες χωρούν τον λόγον τούτον, αλλ' οἱ δέδοται» (Ματθ. 19,11).

Ανάμεσα στη χορεία των Μοναχών, που κόσμησαν την Εκκλησία με τη ζωή και τη διδασκαλία τους, συγκαταλέγεται και ο οσιώτατος μοναχός Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης (1897-1959). Έζησε σε μια εποχή πραγματικής πνευματικής ξηρασίας. Δέχεται τη θεία κλήση για τη μοναχική ζωή και εγκαθίσταται στο Άγιο Όρος αναζητώντας απλανή οδηγό και γέροντα για να το μνησεί στα μυστικά μονοπάτια του ασκητικού βίου και της γνήσιας ησυχαστικής παράδοσης. Ο αγώνας είναι κουραστικός και επίπονος. Οι αναζητήσεις του και όσα διδάσκεται μυστικώ τω τρόπω από τη θεία χάρη υπερβαίνουν κατά πολύ αυτών που συναντά στους τότε μοναχούς του Αγίου Όρους. Τα χρόνια εκείνα στο Άγιο Όρος η πνευματική ζωή περιοριζόταν στο εργόχειρο και στην τέλεση των βασικών ακολουθιών. Η αδιάλειπτη προσευχή του Ιησού και η εκζήτηση της θεωρίας διά της πράξεως εθεωρείτο πλάνη. Η καρδιά του δεν ησυχάζει. Έστω και υπό αυτές τας συνθήκας ταπεινώνεται και μπαίνει κάτω από υπακοή. Μόνο με την κοίμηση του γέροντα του, του απλού γέροντα Εφραίμ του βαρελά, έχει πια την ευλογία να δημιουργήσει τη δική του συνοδεία.

Το καθημερινό του πρόγραμμα, μέχρι της τελευταίας του πνοής, περιλάμβανε ολονύκτιες αγρυπνίες (8 μέχρι 10 ώρες), αυστηρότατη νηστεία, εγκράτεια, σιωπή, ακτημοσύνη, αγόγγυστη υπομονή στις θλίψεις και τις δοκιμασίες. Με τον τρόπο αυτό έγινε μόνιμο κτήμα του η Νοερά και Καρδιακή προσευχή συνοδευόμενη από πύρινα δάκρυα υπέρ όλου του κόσμου. Με σκληρό αγώνα και άσκηση της αρετής της αγάπης και ταπεινοφροσύνης, υπερέβη τους νόμους της ανθρωπίνης φύσεως, έγινε θείας φύσεως κοινωνός, θεατής αθεάτων μυστηρίων.

Δεν επεδίωξε ποτέ την απόκτηση υποτακτικών. Παραμένει τελικά κοντά του ένας πολύ μικρός αριθμός (έξι μοναχοί), οι οποίοι με αγάπη και αφοσίωση ακολουθούν πιστά το αυστηρό του πρόγραμμα. Σε αυτούς αφήνει ως ιερά παρακαταθήκη τη νήψη, τη νοερά και καρδιακή προσευχή, τη συνεχή θεία μετάληψη, την άκρα συγκατάβαση στην ανθρώπινη αδυναμία.

Με την οσιακή του κοίμηση, ο ατίμητος αυτός θησαυρός των βιωμάτων και των εμπειριών του Γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή μεταφυτευτήκε σε όλο σχεδόν το Άγιο Όρος, στην Ελλάδα, στην Αμερική και τον Καναδά, στην Κύπρο, προσφέροντας γεύση και άρωμα γνήσιας αγιοπνευματικής παράδοσης, δηλαδή νόημα ζωής, στο σύγχρονο άνθρωπο.

Πρωτ. Νικόλαος Χριστοδούλου

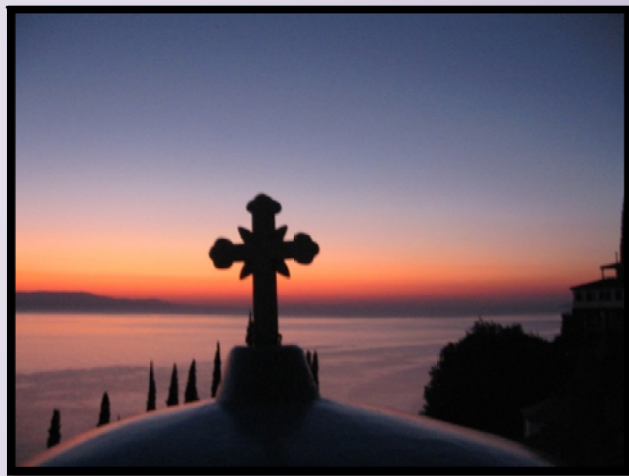

Πνευματικός αγώνας

Η ζωή του ανθρώπου, παιδί μου, είναι θλίψις, διότι είναι στην εξορία. Μη ζητής τελείαν ανάπαυσιν. Ο Χριστός μας σή κωσε τον σταυρόν, και ημείς θα σηκώσωμεν. Όλας τα θλίψεις εάν τας υπομένωμεν, ευρίσκωμεν Χάριν παρά Κυρίου. Δί' αυτό μας αφήνει ο Κύριος να πειραζώμεθα, δια να δοκιμάζη τον ζήλον και την αγάπην προς αυτόν όπου έχομεν. Δί' αυτό χρεία υπομονής. Χωρίς υπομονήν δεν γίνεται ο άνθρωπος πρακτικός, δεν μαθαίνει τα πνευματικά, δεν φθάνει εις μέτρα αρετής και τελειώσεως.

Αγάπα τον Ιησούν και λέγε αδιάλειπτα την ευχήν και αυτή σε φωτίζει εις την οδόν του.

Πρόσεχε να μην κατακρίνης. Διότι απ' αυτό Παραχωρεί ο Θεός και φεύγει η Χάρις και σε αφήνει ο Κύριος να πέφτης, να ταπεινώνεσαι, να βλέπης τα ιδικά σου σφάλματα. Αλλ' όταν υποχωρή η Χάρις να δοκιμασθή ο άνθρωπος, τότε γίνονται όλα σαρκικά και πέφτει η ψυχή. Συ όμως τότε μη χάνης την προθυμίαν σου, αλλά φώναζε διαρκώς την ευχήν. Με βίαν, με το ζόρι, με πόνον πολύν. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με»! Και πάλιν και πολλάκις το αυτό συνεχώς. Και ως ατενίζων νοερώς τον Χριστόν να του λέγης «...Δόξα σοι, δόξα σοι, ο Θεός μου». Και υπομένων, πάλιν θα έρθη η Χάρις, πάλιν η χαρά. Όμως και πάλιν ο πειρασμός και η λύπη, η ταραχή και τα νεύρα. Αλλά και πάλιν αγώνας, νίκη, ευχαριστία. Και αυτό γίνεται μέχρις ότου ολίγον ολίγον καθαρίζεσαι από τα πάθη και γίνεσαι πνευματικός...

Η άσκησις, παιδί μου, θέλει στερήσεις. Θέλει αγώνα και κόπον πολύν. Θέλει να φωνάζης ημέραν και νύκτα προς τον Χριστόν. Θέλει υπομονήν εις όλους τους πειρασμούς και τας θλίψεις. Θέλει να πνίξης θυμόν και επιθυμίαν.

Γέρων Ιωσήφ Ησυχαστής

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

Προσπάθησε πάντα ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἐπενδύῃ ὅλα τὰ ἔργα σου, κάθε πνοή καὶ κάθε νόημα. Ὡς τότε πόσο θὰ εὐφραίνεται ἡ καρδιά σου! Πόσο θὰ χαίρεσαι, διότι θὰ ἀνεβαίνει ὁ νοῦς εἰς τὰ οὐράνια. Διὰ τοῦτο μὴν ἀμελήῃς νὰ λέγῃς: **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Ὅταν ψάλῃς θὰ κατανοῇς τὰ ψαλλόμενα· θὰ ἔχῃς ὄρεξιν καὶ φωνὴν ἱκανὴν καὶ ταπείνωσιν διὰ νὰ ἀποδίδῃς καθὼς ἀρμόζει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο μὴν ἀδικῇς ἄλλο τὴν ψυχὴν σου, ἀλλὰ καὶ ψάλλων λέγε ἐνδόμυχα τὴν εὐχὴν· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Ὅταν ἐργάζεσαι ἄς μὴν ἀπορροφᾶται ὅλη σου ἡ δύναμις εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ νὰ λέγῃς -ψιθυριστὰ καὶ τὴν εὐχὴν. Τότε καὶ τὰ ἔργα σου θὰ εἶναι ὀρθὰ, χωρὶς λάθη, καθαρὰ ἀπὸ λογισμοῦς καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας σου θὰ εἶναι μεγαλυτέρα. Λέγε λοιπὸν τὴν εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ εὐλογοῦνται τὰ ἔργα σου· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σκεπάζει τὴν ψυχὴν ποὺ εὐχεται. Εἰσέρχεται μέχρι τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἐλέγχει ὅλον τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῆς ψυχῆς καὶ τὸν κατευθύνει πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ Ἅγιον. Τότε μόνον ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν δύναμι, νὰ εἴπῃ μαζὺ μὲ τὸν Προφήτην. «**Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντὸς μου, τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιον αὐτοῦ**» (Ψαλ. 102, 1). Λέγε λοιπὸν τὴν εὐχὴν διὰ νὰ ἔχῃς τὴν σκέπην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

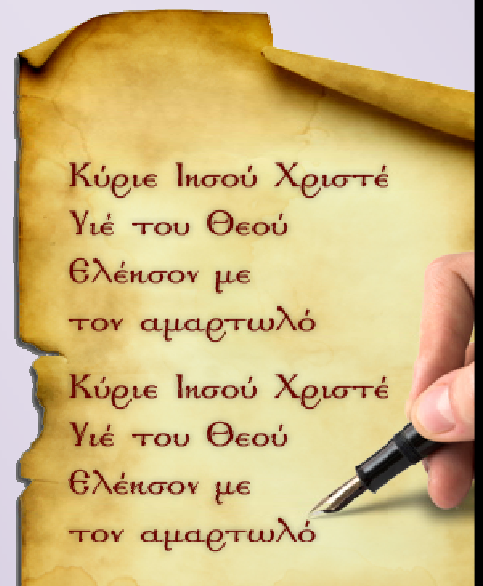
Ὅταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καλύπτει τὴν ψυχὴν σου, αἰσθάνεσαι μιὰ πληρότητα καὶ μιὰ ταπείνωσιν. Δένεπηρεάζεσαι ἀπὸ τὴν ἀδικία, τὴν εἰρωνεία ἢ τὸν ἔπαινον. Ζῇς σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πνευματικὴ ποὺ δὲν εἰσέρχεται εὐκολα ὁ ἰὸς τῆς ἀμαρτίας. Ὁ πνευματικὸς ἀνακρίνει τὰ πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σοῦ δίδει ἄλλα μάτια καὶ ἄλλην κρίσιν. Λέγε συνεχῶς τὴν εὐχὴν, διὰ νὰ ζῇς ἄνετα μέσα σὲ κάθε περιβάλλον· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Ὡς ἄνθος ἀμάραντον καὶ δένδρον εὐσκιόφυλλον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνεται ἡ ψυχὴ σου ὅταν λέγῃς· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Λέγε τὴν εὐχὴν καὶ ἄφησε τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου. Γίνε τότε ἄγρυπνος θυρωρὸς τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς σου καὶ θεατὴς τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ λέγε μετ' εὐφροσύνης· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἡ εὐλογία ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀνυμνεῖ καὶ δοξολογεῖ ἀπὸ τὰ βάθη αὐτῆς τὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀμήν.

*Ἐκ τῆς ἐκδόσεως: Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡουχαστής,
ἔργον ἱ. Μ. Καρακάλλου Ἁγίου Ὁρους, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη*

Ἡ ἀμέλεια, ὁ ἀκοίμητος κίνδυνος τοῦ πιστοῦ

Ἡ ἀμέλεια εἶναι τρομερός ἐπίβουλος τῆς ζωῆς μας. Πολλές φορές μέ ἀδίκησε, καί δέν παύω νά τήν θεωρῶ ὡς τόν πιό ἀδιάλλακτο ἐχθρό μας. Ἡ προσπάθεια τοῦ Γέροντος νά μᾶς προφυλάξει ἀπό αὐτήν καί ἡ βαθειά ἐμπειρία του ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δολίους καί δαιδαλῶδεις τρόπους μέ τοὺς ὁποίους μπερδεύει καί περιπλέκει τὰ θύματά της, μᾶς ἐπιβάλλει νά ἀναφέρουμε κάτι καί γι' αὐτόν τόν ἐχθρό μας. Στὴν γλῶσσα τῶν Πατέρων λέγεται ἀκηδία, ἀλλὰ καί ἀμέλεια καί ραθυμία· ὅλα σημαίνουν τὸ ἴδιο, τὸν ψυχικὸ θάνατο. Δέν θά ἀναφέρουμε ἐδῶ τοὺς ὁρισμοὺς

τῶν Πατέρων γι' αὐτόν τόν ὄλεθρο, παρὰ μόνο ὅτι περιλαμβάνεται στοὺς ὀκτῶ λογισμοὺς τῆς κακίας ὡς περιεκτικὸ κακόν. Θά ἀναφέρουμε μόνο ὠφέλιμα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τοῦ Γέροντος, χρήσιμα στὴν δική μας ἰδίως γενεά.

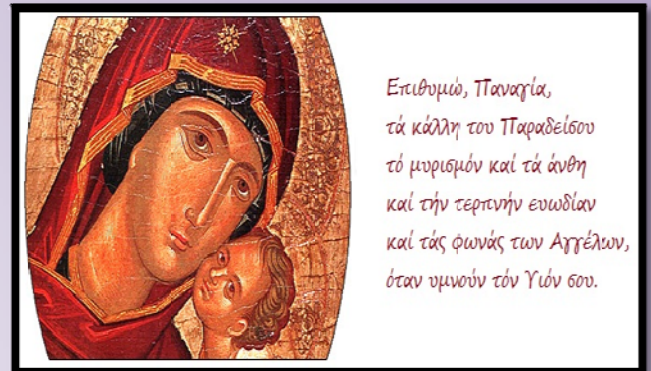
Σέ σχετικές ἐρωτήσεις μας, ἀπαντοῦσε ὅτι ἡ ἀμέλεια εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου στὸν πνευματικὸ σκοπὸ του. Τὸν ρώτησα κάποτε· πῶς οἱ Πατέρες προβάλλουν ὡς ἀφορμὴ τὴν κενοδοξία; Καί ἀπάντησε· «ναί καί αὕτη μᾶς ἐπιβουλεύεται, ἀλλὰ ὄχι ὅλους παρὰ μόνο ὅσους ξεγελάσει· καί πάλι λίγους, γιατί ἡ κενοδοξία φθείρει τοὺς συγκεντρωμένους θησαυροὺς, ἐνῶ ἡ ἀμέλεια δέν ἀφήνει νά τοὺς συνάξεις. Ἡ ἀμέλεια μοιάζει μέ ἀνομβρία, πού δέν ἀφήνει νά φυτρώσει τίποτε. Ἡ κενοδοξία βλάπτει ὅσους ἔχουν καρπὸ, ὅσους ἔχουν προχωρήσει, ἐνῶ ἡ ἀμέλεια ζημιώνει ὅλους. Ἐμποδίζει αὐτοὺς πού θέλουν νά ξεκινήσουν καί σταματᾷ αὐτοὺς πού προχώρησαν. Δέν ἐπιτρέπει τὴν μάθηση σέ αὐτοὺς πού ἀγνοοῦν καί ἐμποδίζει τὴν ἐπιστροφή σέ αὐτοὺς πού πλανήθηκαν. Δέν ἀφήνει νά σηκωθοῦν ὅσοι ἔπεσαν καί γενικά εἶναι ὄλεθρος γιὰ ὅσους αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ αὐτήν.

Μέ πρόφαση τίς φυσικὲς ἀνάγκες καί τὸν κόπο πού προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, γίνεται αὕτη ἡ ἀπατηλὴ πιστευτὴ καί ὡς καλὸς ἀγωγὸς –ἡ ἀκηδία–

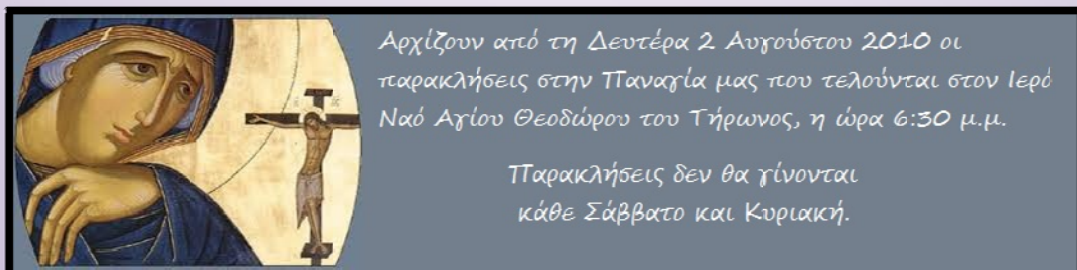
μᾶς μεταφέρει καί μᾶς παραδίνει στὴν φιλαυτία, τὸν γενικότερο ἐχθρό. Μόνο ἡ ἀνδρεία ψυχῆ, μέ βάση τὴν πίστη καί τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεό, ἀνατρέπει αὐτήν τὴν ἐπιβουλή· διαφορετικά, γλυτώνει δύσκολα ὅποιος ἔχει ἄγνοια ἀπὸ αὐτὰ τὰ δίχτυα. Ταλαιπωρεῖ πολὺ αὐτοὺς πού μένουν μόνοι καί ὅσους ἀποφεύγουν τὴν προγραμματισμένη ζωὴ, ἐνῶ ἀδυνατεῖ νά βλάψει τοὺς ὑποτακτικούς καί αὐτοὺς πού διακονοῦν.

Ἀφετηρία τῆς ἀκηδίας εἶναι ἡ ἀπελπισία, ἡ μικροψυχία καί ἡ συστολὴ τῆς Χάριτος γιὰ πολὺ καιρὸ. Τὸ πρῶτο ξεκίνημα εἶναι ὁ λόγος τῆς “οἰκονομίας” γιὰ δῆθεν ἀσθένεια ἢ ἀδυναμία, καί τὸ τέρμα της ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀπιστία, ἀναίδεια καί ἀχαριστία. Σέ αὐτοὺς πού ἡσυχάζουν μόνοι, ἡ ἀρχὴ γίνεται ἀπὸ τὴν παράλειψη τοῦ κανόνα καί τοῦ τύπου τῆς ζωῆς τους, καί αὐξάνει, ἂν δέν προσεχθεῖ ἔγκαιρα. Ἀλλὰ σέ ὅσους διαμένουν μέ πολλοὺς ἔχει τὴν ἀρχὴ τῆς στὴν ἀργολογία καί τὴν κατὰκριση».

Ὡς θεραπεία τῆς ἀμελείας μᾶς συνιστοῦσε ὁ Γέροντας τὴν ἐσχατολογικὴ ἀνάλυση «ἀνιούσης καὶ κατιούσης» μορφῆς· ἀμοιβῆς καὶ ποινῆς, βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ κολάσεως, καθὼς καὶ τὴν ἀγαθὴ μνήμη τῶν ἀγωνιστῶν. Τὰ μέσα τῆς Χάριτος ἐναντίον τῆς ἀμελείας εἶναι ἡ εὐχή, τὰ δάκρυα καὶ ἡ πίστη. Ἐπίσης ὁ ἀείμνηστος μᾶς ἀνέφερε πολλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ζωὴ προγενεστέρων ἀγωνιστῶν, πού ἔτυχε νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὴν ἀμέλεια καὶ ἔχασαν τὴν πνευματικὴ ἐπίδοση, πού εἶχαν κερδίσει μὲ πολὺ ζῆλο καὶ φιλοπονία. Ἔλεγε ὁ Γέροντας· «κατὰ τὴν γνώμη μου, καὶ τὰ ἄλλα πάθη, στὰ ὁποῖα παρασύρονται οἱ ἀγωνιστές, εἶναι περιπλοκές τῆς ἀμελείας, γιατί αὐτὴ μὲ τὴν διάβρωση τῆς προσοχῆς πού προκαλεῖ ἀνοίγει τὴν εἴσοδο στὰ συγγενικά πάθη πού αἰχμαλωτίζουν τὸν ἄνθρωπο». Ὡς ἐγερτήριο πάντοτε μᾶς φώναζε· «μὴν ἀμελεῖτε, παιδιά, γιὰ νὰ μὴν πέσετε στὰ χέρια τῶν ληστῶν». Ἀκόμη καὶ τὴν μάταιη ἐνασχόληση τὴν θεωροῦσε ἀμέλεια, γιατί πίστευε ὅτι καὶ αὐτὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσει τὴν ἴδια αἰχμαλωσία. Λέει καὶ ὁ Δαβίδ· «μὴ δῶης εἰς σάλον τὸν πόδα σου καὶ οὐ μὴ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε» καὶ πάλι· «εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου».

Πηγή: «Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής»
Ψυχωφελὴ Βατοπαιδινὰ ἡ
Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινοῦ

«Ο ΤΗΡΩΝ»

Ἔτος 4ον - Τεῦχος 1^{ον} - Αὐγούστος 2010

Ἰδιοκτῆτης: Ι.Ν. Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος (Μοναγρούλλι –Λεμεσός) Τηλ./Φάξ: 25632879

Εφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τηλ: 99134050

Παραεκκλήσια: (α) Ἁγίων Ἀναργύρων
(β) Ἁγίας Παρασκευῆς

Υλικό Περιοδικόν: Στὰ κείμενα διατηρεῖται ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων . Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν παρθεῖ ἀπὸ τὸ διαδίκτυο καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο του μακαριστοῦ Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινοῦ «Ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής». Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ἀνήκουν στοῦ τυπογραφεῖο Χριστάκη Χαραλάμπους, τὸ ὁποῖο ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ

Ἰστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>

